

«Έχω αφιερώσει τη ζωή μου στα παιδάκια μου»

■ Τι σκεφτόσουν, δηλαδή;

Τίποτα συγκεκριμένο. Αισθανόμουν μια σιγουριά απροσδιόριστη ότι θα έβρισκα τον δρόμο μου, αλλά χωρίς να το βασιζώ σε λεπτομέρειες. Ευτυχώς, τα έφερε η ζωή έτσι να κάνω πράγματα τα οποία με ενδιαφέρουν, τα έχω αγαπήσει. Αισθάνομαι δημιουργική και αυτό είναι πολύ σπουδαίο. Αυτό λέω και στην κόρη μου, όταν κάνουμε διάφορες συζητήσεις. Της λέω ότι το πιο σημαντικό είναι να βρεις κάτι που αγαπάς πάρα πολύ, ό,τι και να είναι αυτό. Όταν ξεκίνησα στην αρχή να κάνω θέατρο και μετά ασχολήθηκα με τη δημοσιογραφία στη Θεσσαλονίκη, οι γονείς μου ήταν πάρα πολύ ταραγμένοι. Δεν ήταν άνθρωποι οι οποίοι με είχαν μεγαλώσει με μεγαλεπήβολα σχέδια ότι «το παιδί μου θα γίνει πρωθυπουργός». Ακριβώς το αντίθετο, θα έλεγα.

■ Όταν έγινες παρουσιάστρια τι σου είπαν;

Θυμάμαι όταν ήμουν ήδη παρουσιάστρια στη Θεσσαλονίκη, με πιάνει ο μπαμπάκας μου μια Παρασκευή βράδυ και μου λέει: «Κατερινούλα μου, έχω κάποια πολύ ωραία νέα, γίνονται κάποιες εξετάσεις για το ΑΣΕΠ». Ο μπαμπάς μου ήθελε να είμαι δημόσιος υπάλληλος. Θεωρούσε ότι θα ήταν καλύτερο για εμένα, για να είμαι ασφαλής. Τα στοιχεία που μου έδινε η οικογένειά μου δεν συντελούσαν στο να γίνω υπερφίαλη, αλλά εγκρατής. Ούτε λέω πολλά, ούτε κάνω μακροπρόθεσμα όνειρα. Πηγαίνω σιγά-σιγά.

■ Είσαι ευαίσθητη, σε έχουμε δει να κλαίς στον αέρα αρκετές φορές, χωρίς να μπορείς να το συγκρατήσεις. Αυτό είναι κάτι που σε ανακουφίζει εκείνη την ώρα ή σε φέρνει σε αμηχανία;

Δεν χαίρομαι όταν γίνομαι χάλια και κλαίω. Είναι ανάλογα, όμως, με την κατάσταση. Δεν ξεκινώ μια εκπομπή και λέω «σήμερα θα ρίξουμε και ένα κλάμα για το καλό». Αν κάτι επηρεάζει το θυμικό με τέτοιο τρόπο ώστε να μην μπορώ να το κρατήσω, τότε το αφήνω. Ξέρω ότι παίρνω και μια απαίσιση γκριμάτσα σαν παπί, γνωρίζω ότι γίνομαι χάλια και ότι το κλάμα μου δεν το λες και απολύτως τηλεοπτικό. Εκείνη τη στιγμή, όμως, έτσι αισθάνομαι... Θυμάμαι, ας πούμε, ότι, όταν με πήρε η μπτέρα μου τηλεφώνω στη γιορτή μου και την έβγαλαν για να μου ευχθεί χρόνια πολλά, έκλαψα πάρα πολύ! Κι επειδή όσα ξέρει ο νοικοκύρης δεν τα ξέρει ο κόσμος όλος. Επειδή, εκείνη τη στιγμή ήταν πολλά πράγμα-

τα μέσα στο κεφάλι μου που έτρεχαν, συγκινήθηκα πάρα πολύ. Δεν ήταν μόνο ένα «χρόνια πολλά». Στην τελευταία εκπομπή των «Κου Κου», για παράδειγμα, δεν έκλαψα, δεν μου βγήκε να κλάψω. Ενώ παλαιότερα, στους αποχαιρετισμούς μου έκλαιγα. Ήταν διαφορετικά τα συναισθήματα, δεν έχω μια μαניέρα.

■ Καλό είναι να λέγονται αυτά, γιατί υπάρχουν και εκείνοι που πιστεύουν ότι παίζετε θέατρο...

Επειδή τώρα θα είναι ο 18ος χρόνος για εμένα στην τηλεόραση, πιστεύω ότι οι άνθρωποι που είμαι αρκετά χρόνια η παρέα τους έχουν καταλάβει τι άνθρωπος είμαι. Κι εγώ το ξέρω πως με καταλαβαίνουν.

■ Πόσο δύσκολο είναι να αντεπεξέλθεις ως μπτέρα κάνοντας αυτό το επάγγελμα;

Είμαι όπως όλες οι γυναίκες που έχουν την ανάγκη να δουλεύουν. Δεν μπορώ να μη δου-

λέψω. Επειδή, λοιπόν, υπάρχει αυτή η γνώση μέσα μου, κάνω τα πράγματα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, σύμφωνα με τα δεδομένα που υπάρχουν στη ζωή μου. Έχω αφιερώσει τη ζωή μου στα παιδάκια μου, με την έννοια ότι με το που φεύγω από τη δουλειά είμαι μαζί τους. Σε αυτό έχει βοηθήσει και το γεγονός ότι δεν είμαι ένας άνθρωπος που βγαίνει πολύ, αλλά κι αυτό είναι μια επιλογή. Θα μπορούσε και τώρα να είναι αλλιώς η ζωή μου. Έχω αφιερώσει τη ζωή μου στα παιδάκια μου, με την έννοια ότι με το που φεύγω από τη δουλειά είμαι μαζί τους. Σε αυτό έχει βοηθήσει και το γεγονός ότι δεν είμαι ένας άνθρωπος που βγαίνει πολύ, αλλά κι αυτό είναι μια επιλογή. Έχω επιλέξει να είμαι μαζί τους, να κάνω τα πάντα μαζί τους. Αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο έχει δομηθεί η σχέση μας, κάτι που το έχουν καταλάβει και το περιμένουν από εμένα. Η Αέλια είναι πλέον 10 χρόνων,

την έχω πάρει και μαζί μου στην εκπομπή και γνωρίζει τη διαδικασία, οπότε έχει υπομονή και ξέρει για ποιο λόγο η μαμά μπορεί να αργήσει, όπως ξέρουν ότι η μαμά θα είναι πάντα δίπλα τους.

■ Όπως είναι σημαντικό ότι τους μιλήσατε για όλα όσα αποφασίσατε για τον γάμο σας με τον Κρατερό...

Φυσικά! Τα παιδιά μας είναι και θα είναι πάντα η απόλυτη προτεραιότητά μας. Ήμασταν μεγάλοι όταν τα αποκτήσαμε, δεν ήμασταν άνθρωποι που μας συνέβη αυτό χωρίς απόλυτη επίγνωση.

■ Κρατάτε καλές σχέσεις...

Εννοείται!

■ Είναι πολτισμός αυτό. Κάποιοι ληπουργούν σαν να μην αγαπήθηκαν ποτέ...

Εγώ δεν μπορώ να μιλήσω για άλλους ανθρώπους. Κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός. Εμείς είμαστε έτσι.

«Στην τελευταία εκπομπή των "Κου Κου" δεν έκλαψα, δεν μου βγήκε να κλάψω. Ήταν διαφορετικά τα συναισθήματα, δεν έχω μια μαניέρα»

■ Πολλοί παρουσιαστές δοκιμάζονται στην υποκριτική. Θα ήθελες εσύ να κάνεις κάτι σε αυτόν τον χώρο;

Έχω τελειώσει δραματική σχολή και έχω παίξει και στο θέατρο στη Θεσσαλονίκη. Έχουμε παίξει τον «Επιστάτη» του Χάρολτ Πίντερ μπροστά στον συγγραφέα. (γέλια)

■ Εξυσα πληγή τώρα;

Δεν έξυσα καμία πληγή. Έχω κάνει ένα γκεστ σε σειρά του Αλέξανδρου Ρήγα και μου έχουν κάνει πρόταση να παίξω στο θέατρο. Ο χώρος της υποκριτικής με ενθουσίαζε πάντα, αλλά δεν είναι κάτι το οποίο θα μπορούσα να κάνω τώρα. Είναι τόσο πολύ σοβαρό το να είσαι καλός ηθοποιός που δεν νομίζω ότι μπορέ να γίνει έτσι εύκολα για μένα προσωπικά. Δεν έχω ούτε τα μέσα, ούτε τον χρόνο αυτή τη στιγμή. Ίσως αργότερα με τις κατάλληλες συνθήκες, αλλά δεν είναι κάτι το οποίο σκέφτομαι ότι «θα ήθελα να...».

■ Πόσο έχει αλλάξει η σύνομιζή σήμερα, σε σχέση με 20 χρόνια πριν;

Πάρα πολύ και ευτυχώς! Πριν από 20 χρόνια δεν τηρούσαν οι ισσοροπίες, δεν ήμασταν ευαισθητοποιημένοι προς πολλές και διαφορετικές κατευθύνσεις και το γεγονός ότι τώρα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί όταν βγαίνουμε στην τηλεόραση, θεωρώ ότι είναι πολύ υπέρ της τηλεόρασης. Τέθηκαν κάποια όρια, είναι σημαντικός ο αυτοέλεγχος και υποχρεωτική η προσοχή. Να μη λείπει κανείς ό,τι του έρχεται στο κεφάλι. Ειλικρινά, έχει προχωρήσει πάρα πολύ η κοινωνία και η τηλεόραση πρέπει όχι μόνο να συμβαδίζει, αλλά ίσως να είναι και πιο μπροστά από αυτήν, θέλω να πω ότι ο δημόσιος λόγος πρέπει να δίνει το καλό παράδειγμα.

■ Μια ευχή για τη νέα σεζόν...

Πολύ δύσκολη απάντηση αυτή, γιατί το μόνο που σκέφτομαι είναι να είμαστε υγιείς, να έχουμε το θάρρος να αλλάξουμε τα πράγματα που πρέπει να αλλάξουν, να γινόμαστε καλύτεροι άνθρωποι και να βοηθάμε ο ένας τον άλλον. Γιατί, αν δεν είμαστε ενωμένοι, δεν νομίζω ότι μπορούμε να καταφέρουμε τίποτα και αυτό διαφαίνεται παντού. Να είμαστε αγαπημένοι και ενωμένοι. Οι ίντριγκες, οι κακές κουβέντες, το μίσος είναι πραγματικά τόσο πολύ «πασέ». Ας το πάμε αλλιώς, για να σωθούμε.

«Τα παιδιά μας είναι και θα είναι πάντα η απόλυτη προτεραιότητά μας. Ήμασταν μεγάλοι όταν τα αποκτήσαμε, δεν ήμασταν άνθρωποι που μας συνέβη αυτό χωρίς απόλυτη επίγνωση»